

Anke'rplek | stilstaan bij veranderingen

Ouderdom komt met gebreken van onze maatschappij

Dresden, Leipzig, Berlijn. Ik was in Duitsland en ik ben er nog steeds een beetje. Vooral als ik eraan denk hoe ze daar met ouderen omgaan. Zo heb je in ons buurland Familienhauser, waarin vaak drie generaties samenwonen en voor elkaar zorgen. Eerst bouw je zo'n huis en vervolgens kijk je of de overheid je financieel tegemoetkomt. In Nederland is dat dikwijls omgekeerd. Eerst ga je na of er een regeling bestaat om de oude dag van je ouders te financieren. Dan zoek je een geschikte plek voor ze, het liefst buiten je eigen huishouden.

Ook in het Duitse straatbeeld kom je meer ouderen tegen. Ze lopen weliswaar langzaam, maar worden snel geholpen door attente voorbijgangers van alle leeftijden als ze hulp nodig hebben. Op een bankje of terras praten ze over de goede en minder goede kanten van het leven. Dat doen ze onderling en met jongere mensen. Zo ziet de inclusieve samenleving er daar uit, terwijl de Nederlandse straten voor het overgrote deel worden bevolkt door haastige mensen van jonge tot en met middelbare leeftijd. Het zou mooi zijn als dit gebrek aan verbinding met ouderen evengoed binnen onze maatschappij een extra impuls krijgt.

'Alles van waarde is weerloos' wist de Nederlandse dichter Lucebert al lang geleden. Dat geldt ook voor veelal kwetsbare ouderen. Ze moeten daarom in bescherming worden genomen. Bovendien moet er een herwaardering plaatsvinden van hun sociale status. Dat kan onder andere door hen in tijden van toenemende vergrijzing minder te zien als de veroorzakers van een aanslag op onze zorgkosten. En meer als individuen die op basis van hun levenservaring- en wijsheid jongeren vooruit kunnen helpen om de pure betekenis van het leven te ontdekken.

Natuurlijk, naarmate mensen ouder worden vertonen ze steeds meer onvolkomenheden. Lichamelijk en geestelijk ontstaan barsten. Laten we die omarmen in plaats van ze te bestrijden. Des te groter is de kans dat we ouderen beschouwen als de waardetoevoegende mensen die ze zijn en niet als uitgerangeerde burgers. Of, zoals Leonard Cohen het verwoordt in zijn lied Anthem: 'There is a crack in everything, that's where the light gets in.'

“Alles van waarde is weerloos”

We hebben overigens al een lange en positieve weg afgelegd in onze omgang met ouderen. De 'oude' Grieken en Romeinen moesten niet veel van ze hebben en kwamen zelfs tegen hun aanwezigheid in opstand. In de middeleeuwen en renaissance was het niet veel beter. Hoe dan ook: nu De Beyart een

grote transitie doormaakt naar een toekomstbestendige woon- en leefgemeenschap doen we er alles aan om het onze bewoners aan niets te laten ontbreken binnen onze micromaatschappij.

Bewoners die nog de regie kunnen voeren over hun eigen leven helpen medebewoners die daar meer moeite mee hebben. Daaromheen bevindt zich een beschermende schil van medewerkers, diensten en services die het welzijn van al onze bewoners naar een zo hoog mogelijk niveau brengt. Vanzelfsprekend is daarbij ook plaats ingeruimd voor een adequate medische zorgverlening. Die zetten we alleen in op afroep en al naargelang daar behoefte aan is. Onze bewoners moeten namelijk niet het gevoel hebben dat ze in een soort ziekenhuis verblijven.

In feite keren we in de toekomst terug naar onze vroegere klooster-gemeenschap, toen de broeders en zusters op vergelijkbare wijze voor elkaar zorgden. Dat is ook precies wat ik bedoel als ik zeg dat De Beyart ondanks alle veranderingen het goede uit het verleden wil behouden.

Anke Huppertz

Bestuurder woonzorgcentrum De Beyart, Maastricht